

Barem drept administrativ I, 16.06.2024

1. a) Încadrarea actului după criteriul producerii de efecte în timp influențează caracterul revocabil/irevocabil al actului, respectiv modul în care revocarea își produce efectele. În cazul actelor care se execută spontan, producându-și toate efectele juridice deodată, nu vom putea vorbi de o revocare ex nunc – fie actul e irevocabil (dacă particularul e de bună-credință), fie este revocabil ex tunc (fiind aneantizate efectele juridice produse deodată). Actele care presupun o anumită durată de executare în timp/produc efecte continuu pot fi revocate și ex nunc, dacă mai există efecte juridice care încă nu s-au produs la momentul la care are loc revocarea, sau chiar cu preaviz, în cazul actelor emise în materie locativă. *(0,5 p.)*

b) În cazul actelor subiective, dreptul subiectiv rezultat este intangibil în conținutul lui, indiferent de schimbările ulterioare ale cadrului normativ. Aceste acte nu pot fi deci revocate, cu efecte ex nunc, pentru motive ce țin de schimbarea cadrului legislativ în materie. În cazul actelor condiție numai dreptul la statutul dobândit este intangibil, nu și conținutul statutului, aceste acte putând fi revocate cu efecte ex nunc ca urmare a schimbării cadrului normativ privind acest conținut al statutului. (de exemplu – o decizie de restituire în natură a unui imobil, act subiectiv, nu ar putea fi revocată pentru viitor pe motiv că a intervenit o lege nouă ce prevede alte condiții pentru restituire; în schimb, o decizie de pensionare care prevede un quantum al pensiei de 3000 lei, act condiție, poate fi însă revocată ex nunc în măsura în care intră în vigoare o nouă lege care prevede un alt quantum al pensiei). *(0,5 p.)*

2. Asemănări: ambele sunt manifestări de voință; ambele sunt forme de activitate a unei autorități publice ; *(0,25 p.×2)*

Deosebiri: - actul administrativ este o manifestare de voință producătoare de efecte juridice, în timp ce operațiunea administrativă nu produce niciun efect juridic (de drept substanțial) ; - actul administrativ poate face obiectul acțiunii directe în contencios administrativ, în timp ce operațiunea administrativă nu poate fi atacată în contencios administrativ în mod direct (legalitatea acesteia poate fi verificată doar în cadrul acțiunii directe împotriva actului administrativ final, în temeiul art. 18 alin. 2 LCA) *(0,25 p.×2)*

3. a) Tăcerea Ministrului Educației și al Ministrului Sănătății păstrată timp de 30 de zile în raport de cererea domnului X de a deschide un centru de vaccinare în cadrul unei unități de învățământ; *(0,20 p.)*

b) Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca nr. 111/2024 prin care se refuză cererea societății Y de a-i fi închiriată Sala Polivalentă pentru organizarea unui turneu de tenis; *(0,20 p.)*

c) Autorizația de construire nr. 123/2024 emisă în favoarea lui Constructorul pentru a edifica un bloc de locuințe în cartierul Andrei Mureșanu; *(0,20 p.)*

d) Tăcerea păstrată timp de 30 de zile de autoritățile administrative locale în raport de cererea lui X de a i se elibera autorizația de funcționare a cabinetului veterinar AnimalX, în măsura în care

legea specială aplicabilă nu exclude aplicarea procedurii aprobării tacite instituite prin OUG 27/2003; *(0,20 p.)*

Elementul de procedură comun: cererea formulată de particular (toate sunt acte individuale emise la cerere); *(0,20 p.)*

4. a) Adoptarea HCL de aprobare a bugetului pentru anul 2025 pentru Municipiul Cluj-Napoca, în lipsa propunerii Primarului – art. 129 alin. (4) lit. a) Cod administrativ instituie o competență partajată în adoptarea bugetului, Primarul și CL fiind coautori – lipsa propunerii conforme a Primarului se transformă dintr-un viciu de procedură într-un viciu de competență; *(0,25 p.)*

b) Avizul Comisiei de urbanism din cadrul Consiliului Local pentru adoptarea unei HCL de aprobare a PUZ - potrivit art. 136 alin. (8) lit. c) Cod administrativ; *(0,25 p.)*

c) Forma scrisă a actului administrativ – ca regulă lipsa formei scrise atrage inexistența actului administrativ, ținând cont de principiul formalismului; *(0,25 p.)*

d) Lipsa avizului facultativ nu poate conduce la un viciu de procedură, întrucât acest aviz nu este obligatoriu de cerut. Doar existența unui aviz facultativ neregulat emis ar putea conduce la vicierea actului final în măsura în care se probează că prin conținutul său acest aviz a fundamentat nelegalitatea actului final. *(0,25 p.)*

5. Dispoziția de la lit. a) nu trece testul adecvării, întrucât donarea de sânge nu este măsura potrivită în concret pentru a limita efectele viiturii. *(0,25 p.)* Dispoziția de la lit. b) nu trece testul necesității – întrucât nu este necesară aducerea tuturor materialelor de construcții, doar a celor care în concret pot fi utilizate pentru construirea unor baraje viabile – de ex o vopsea lavabilă nu ar fi necesară; *(0,25 p.)* Măsura de la punctul c) nu trece testul necesității, tocmai pentru că în cazul iminenței unei viituri, autoritatea publică poate proceda la rechiziția pietrei și nisipului, nu este necesar să ceară bani de la cetățeni să achiziționeze materialele (dată fiind iminența viiturii). *(0,25 p.)*

Speță:

a) În emiterea actelor de sancționare disciplinară, Parlamentul nu exercită funcția legislativă, ci o funcție administrativă, emițând acte administrative mijloc. Pentru anularea unui astfel de act, Parlamentul poate fi chemat în litigiul de contencios administrativ, având calitate procesuală pasivă. *(0,5 p.)*

b) (i) Emiterea deciziei de sancționare cu nerespectarea termenului de prescripție (deci necompetență temporală) a răspunderii de 15 zile de la săvârșirea faptei, prevăzut în Regulament. Decizia a fost emisă în 10 aprilie, deci la aprox. 20 de zile de la data săvârșirii faptei. *(0,25 p.)*

(ii) Viciu de competență materială – potrivit Regulamentului, Biroul de conducere adoptă decizia de sancționare, nu vicepreședintele Senatului – în măsura în care decizia a fost emisă exclusiv de vicepreședinte există un viciu de competență materială *(0,25 p.)*

(iii) Viciu de competență personală – cel sancționat de deputat, nu senator, deci competența aparține organelor de conducere de la CD, iar nu de la Senat; **(0,25 p.)**

(iv) Viciu de procedură și de competență temporală – lipsa sesizării parlamentarului – noțiunea de sesizare implică individualizarea exactă a persoanei care se urmărește a fi sancționată, cu propunerea eventual și a sancțiunii de aplicat – un live pe facebook nu are valoarea unei sesizări oficiale **(0,25 p.)**

Toate viciile de necompetență de mai sus sunt de ordine publică. (0,25 p.)

c) Din prevederile Regulamentului, rezultă că vicepreședintele îl înlocuiește pe președintele camerei în caz de lipsă. Fiind desemnat expres înlocuitorul pentru această situație, suntem în prezența desemnării **înlocuitorului** ca modalitate de transfer de competență. **(0,5 p.)**

d) i. Faptul că doar el a fost sancționat, fără a fi sancționat și celălalt parlamentar, nu atrage, ca regulă, nici un viciu al actului de sancționare. Cu toate acestea, în măsura în care se probează că decizia lui de sancționare a fost emisă strict în scop de răzbunare, și nu în interes public, pentru a sancționa faptele și a preveni alte astfel de incidente, poate fi vorba de o cauză ilicită a deciziei de sancționare. **(0,25 p.)**

ii. Din formularea din Regulament – „*dat în termen de 3 zile de la solicitarea sa*”, ar rezulta caracterul consultativ al acestui aviz – el trebuie cerut și trebuie obținut. În speță, acesta a fost cerut, însă nu a fost obținut, nefiind așteptată nici trecerea celor 3 zile de la solicitare (tăcerea păstrată mai mult de 3 zile, în lipsa unei prevederi exprese din Regulament, valorează refuz) – există un viciu de procedură din acest punct de vedere. Motivul invocat de reclamant este, deci, întemeiat. **(0,25 p.)**

e) Măsura retragerii dreptului de a lua cuvântul în tribuna parlamentului timp de o lună nu trece testul adecvării – interzicerea dreptului de a se exprima asupra problemelor politice nu este potrivită pentru atingerea scopului – prevenirea și sancționarea faptelor de violență. **(0,5 p.)**

f) În speță, Decizia de sancționare este un act individual, nelegal și defavorabil – deci ca regulă este revocabilă ex tunc – prerogativa de revocare aparține în acest caz Președintelui/vicepreședintelui camerei în măsura în care acesta exercită în continuare înlocuirea; **(0,5 p.)** raportat la principiul utilității formelor, pentru revocarea deciziei nu mai este necesară sesizarea parlamentarului, putând exista și o sesizare din oficiu. **(0,25 p.)** Ținând cont de faptul că avizul grupului parlamentar s-ar impune cerut doar la luarea deciziei de sancționare (având în vedere că sancționarea parlamentarului ar putea afecta imaginea grupului parlamentar din care face parte), acesta nu ar mai trebui cerut și pentru înlăturarea sancțiunilor (care, în mod evident, nu ar afecta grupul parlamentar), mai ales că e vorba despre o chestiune de legalitate, iar nu una de oportunitate **(0,25 p.)**.